

Omgivelser — jeg kunde nævne flere Eksempler herpaa. Saadanne Forhold er ganske uholdbare.

Den højtærede Sundhedsminister mener at kunne raade Bod paa Pladsmangelen paa vore Sindssygehospitalet ved at udvide Familieplejen. Det tror jeg imidlertid ikke paa. Det er ikke den rigtige Maade at løse Spørgsmaalet paa, det vil bevirke, at Egne af Landet belægges med disse Patienter, og det kan let blive til meget stor Gæne for en saadan Egn's Befolkning. Det er den ene Side af Sagen. En anden Side er, at mange af de Patienter, der anbringes i Familiepleje, vil komme til at hjælpe til i Erhvervene og saaledes foranledige, at friske og sunde Arbejdere lukkes ude, og det synes jeg er meget forkert i disse for Arbejderne saa vanskelige Tider. Jeg mener, man skal lade de syge være dér, hvor de hører hjemme, og lade de friske og raske komme ind i Arbejdet. Det mener jeg er det bedste for en god Samfundøkonomi.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard understregede forleden Dag ret kraftigt Nødvendigheden af Opførelse af et nye Sindssygehospital, og jeg giver ham fuldstændig Tilslutning i hans Betragtninger angaaende dette Forhold. Ligeledes mener jeg, at det ikke er uden Betydning for Bedømmelsen af denne Sag, at Foreningen af danske Sindssygelæger ved et Møde, hvor man drøftede Pladsforholdene paa vore Sindssygehospitalet, har udtalt sig enstemmigt for Nødvendigheden af Opførelsen af et nyt Hospital, idet der var mindst 1 400 Patienter, der trængte til Indlæggelse. Jeg synes, den højtærede Sundhedsminister deraf maatte kunne faa Anledning til yderligere Overvejelse af denne Sag.

Jeg vil endvidere benytte Lejligheden til at omtale enkelte Forhold vedrørende Sindssygehospitalet's Personale. Selv om vi lever i en Nedsættelsestid, der hviler tungt paa store Dele af Befolkningen, saa tungt, at mange vil gaa økonomisk Ruin i Møde paa Grund af en forfejlet Politik fra den højtærede Regerings Side, vil det alligevel ikke være af Vejen at pege paa, at Sindssygehospitalet's Personale med Rette har Krav paa visse Forbedringer i deres Kaar og Arbejdsforhold. Saavel Plejere som Plejersker — ja for den Sags Skyld ogsaa Sygeplejersker — kan daglig være udsat for Overfald af Patienter, og et billigt og rimeligt Krav er det derfor, at der paa Hospitalet's forskellige Afdelinger findes saa tilstrækkeligt Personale, at den nødvendige Hjælp i givet Tilfælde kan være til Stede.

Forholdene i saa Henseende er visse-

ikke for gode paa vore Sindssygehospitalet. Jeg har saaledes faaet Oplysninger fra Sindssygehospitalet i Middelfart om, at det vel hedder sig, at der skal være 2 Plejere og 1 Sygeplejerske paa Vagtstuen, men naar den ene af Plejerne desuagtet er sat til at arbejde andetsteds og undertiden langt borte, vil der let kunne hengaa nogle Minutter, inden han kan være til Stede, hvis et eller andet sker, som kræver hurtig Hjælp. Disse Minutter kan være saa kostbare, at det kan gælde Livet for den Plejer, som er alene med den sindssyge.

Det forekommer mig ogsaa at være uforsvarligt overfor Patienterne. Mange af disse Stakler er saa angrebet af Sygdom, at en enkelt Plejer i en given Situation ikke kan passe og tilse dem, og det er hændt vistnok flere Gange, at Patienter, netop fordi det nødvendige Mandskab ikke har været til Stede, har maattet lide derunder. Det forekommer mig ligeledes uforsvarligt, at der i en Gaard, som ligger ret isoleret, og hvor 40 Patienter af de urolige har Gaardtur, kun er een Vagt til Stede, eller dette, at der kun er en Tomandsvagt paa to Stuer, hvor der er 60 Patienter, og hvor den ene af Vagterne skal være beskæftiget med Rengøring og altsaa heller ikke altid er til Stede med en øjeblikkelig Haandsrækning til Kammeraten, hvis et eller andet indtræffer.

Den ret farlige og sindsopslidende Tjeneste som Sindssygehospitalstjenesten er, burde paaskønnes mere, end Tilfældet er. Disse Tjenestemænds Arbejdsdag er paa 11 Timer; ingen andre Statstjenestemænd har saa lang Arbejdstid. Det er derfor berettiget, naar der fra Dansk Hospitalforbund er fremsat Krav om en Afkortning af denne Arbejdstid.

Uden denne Gang at komme ind paa Plejernes for øvrigt berettigede Krav — jeg er klar over, at den højtærede Sundhedsminister efter den af ham hidtil fulgte Linie vil gaa imod disse — vil jeg dog i Anledning af et enkelt af de af Plejerne fremsatte Krav, nemlig Kravet om Ophevelse af den Bestemmelse, at ugifte skal bo paa Hospitalet og, hvis Giftermaal ønskes indgaaet, skal søge om Tilladelse dertil, udtale, at denne Bestemmelse snarest bør ophæves. Højesteret har jo ved Dom fastslaaet, at Giftermaal ikke kan nægtes vedkommende Plejer; altsaa er det meningsløst, at vedkommende skal indgive Ansøgning. Kravet om, at ugifte skal bo paa Hospitalet, forekommer mig ogsaa at være meningsløst. Det nødvendige Mandskab kan jo beordres paa Nattevagt, saa